

537

USTAWA

z dnia 2 marca 2001 r.

o postępowaniu z substancjami zubożającymi warstwę ozonową.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa ma na celu ograniczanie negatywnego oddziaływania niektórych substancji chemicznych na stratosferyczną warstwę ozonową oraz realizację zobowiązań wynikających z Konwencji wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej, sporządzonej w Wiedniu dnia 22 marca 1985 r. (Dz. U. z 1992 r. Nr 98, poz. 488), oraz Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, sporządzonego w Montrealu dnia 16 września 1987 r. (Dz. U. z 1992 r. Nr 98, poz. 490 i 491), zwanego dalej Protokołem Montrealskim.

Art. 2. 1. Wprowadza się kontrolę postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową, polegającą na ustanawianiu zakazów i ograniczeń dotyczących ich produkcji, obrotu i użytkowania oraz sprawowaniu nadzoru nad przestrzeganiem tych zakazów. Wykazy substancji zubożających warstwę ozonową stanowią załączniki nr 1—5 do ustawy.

2. Ustawa reguluje:

- 1) produkcję substancji zubożających warstwę ozonową,
- 2) obrót z zagranicą substancjami zubożającymi warstwę ozonową oraz towarami zawierającymi te substancje,
- 3) wprowadzanie do obrotu krajowego i wykorzystywanie substancji zubożających warstwę ozonową w działalności gospodarczej

oraz wprowadza sankcje za nieprzestrzeganie przepisów ustawy.

Art. 3. Ilekroć w przepisach ustawy jest mowa o:

- 1) substancji kontrolowanej — rozumie się przez to substancję zubożającą warstwę ozonową lub jej izomery, występujące samodzielnie lub w mieszaninach, z uwzględnieniem substancji pochodzących z odzysku, zarówno nieoczyszczonych, jak i poddanych recyklingowi lub regeneracji, z wyłączeniem:
 - a) substancji lub jej izomerów zawartych w wyrobie innym niż pojemnik do ich transportowania lub przechowywania,
 - b) nieznacznych ilości substancji powstających w wyniku niezamierzonego bądź przypadkowego wytworzenia tej substancji w procesie produkcyjnym, a także znajdujących się w nieprereagowanym substracie używanym do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej, lub ilości powstających przy zastosowaniu substancji kontrolowanej jako czynnika

ułatwiającego niektóre procesy chemiczne, zawartego w innych substancjach chemicznych jako śladowe zanieczyszczenie, oraz emitowanych podczas produkcji wyrobów zawierających substancje kontrolowane i obrotu nimi,

- 2) współczynnika ODP — rozumie się przez to potencjał niszczenia ozonu, określający zdolność substancji kontrolowanej do zubożenia warstwy ozonowej i ustalony odrębnie dla każdej substancji kontrolowanej w umowach międzynarodowych, o których mowa w art. 1,
- 3) tonie ODP — rozumie się przez to iloczyn jednej tony danej substancji i ustalonego dla niej współczynnika ODP,
- 4) dozwolonych technologiach — rozumie się przez to technologie, których stosowanie jest dopuszczone na podstawie umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1,
- 5) obrocie z zagranicą — rozumie się przez to przywóz z zagranicy i wywóz za granicę,
- 6) przywozie z zagranicy — rozumie się przez to wprowadzenie na polski obszar celny, bez względu na przeznaczenie celne, jakie w rozumieniu przepisów prawa celnego nadawane jest towarowi, z wyjątkiem objęcia towaru niekrajowego procedurą tranzytu, w ramach której przemieszczanie ma się zakończyć poza polskim obszarem celnym,
- 7) wywozie za granicę — rozumie się przez to wyrowadzenie z polskiego obszaru celnego, bez względu na przeznaczenie celne, jakie w rozumieniu przepisów prawa celnego nadawane jest towarowi,
- 8) zużyciu substancji kontrolowanej — rozumie się przez to wielkość produkcji substancji kontrolowanej powiększoną o wielkość przywozu tej substancji i pomniejszoną o wielkość jej wywozu,
- 9) odzysku substancji kontrolowanej — rozumie się przez to odzyskiwanie substancji kontrolowanej z maszyn, urządzeń i pojemników, a także innych wyrobów w trakcie obsługi technicznej lub przed unieszkodliwieniem,
- 10) recyklingu substancji kontrolowanej — rozumie się przez to ponowne użycie odzyskanej substancji kontrolowanej po uprzednim wstępnym oczyszczeniu metodą filtracji lub osuszania, lub inną metodą; w przypadku czynników chłodniczych recykling obejmuje zazwyczaj także powtórne umieszczenie ich w urządzeniu,
- 11) regeneracji substancji kontrolowanej — rozumie się przez to dokładne oczyszczenie substancji kontrolowanej z wykorzystaniem procesów filtracji, osuszania, destylacji i procesów chemicznych bądź

innych procesów, w celu przywrócenia substancji wymaganych parametrów użytkowych,

12) substancji nieodzownego zużycia — rozumie się przez to substancję kontrolowaną, przy zastosowaniu której muszą zostać spełnione łącznie następujące warunki:

- a) jest to konieczne dla zdrowia i bezpieczeństwa ludzi lub ochrony dziedzictwa narodowego,
- b) niedostępne są substytuty, których użycie byłoby uzasadnione z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, a także byłoby akceptowane ze względu na ochronę zdrowia i środowiska,
- c) brak jest wystarczających ilości substancji pochodzących z istniejących zapasów lub odzysku i podjęte zostały wszelkie dostępne działania dla zminimalizowania emisji substancji kontrolowanej i ochrony środowiska przed konsekwencjami takiej emisji,

13) zabiegach kwarantannowych — rozumie się przez to działania mające na celu zwalczanie szkodników kwarantannowych, prowadzone przy użyciu substancji kontrolowanej wymienionej w załączniku nr 5 do ustawy, zapobiegające wprowadzaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz rozprzestrzenianiu się szkodników kwarantannowych, przy zapewnieniu ich urzędowej kontroli, przy czym:

- a) za urzędową kontrolę uważa się kontrolę prowadzoną przez właściwe organy Inspekcji Ochrony Roślin określone w przepisach o ochronie roślin uprawnych,
- b) za szkodniki kwarantannowe uważa się takie organizmy szkodliwe w rozumieniu przepisów o ochronie roślin uprawnych, które stwarzają potencjalne zagrożenie dla określonych obszarów kraju, nie występowały dotąd na tych obszarach bądź występują na tych obszarach, lecz jeszcze nie są rozprzestrzenione, a podlegają urzędowej kontroli,

14) zabiegach przedwysyłkowych — rozumie się przez to działania mające na celu zwalczanie organizmów szkodliwych w zakresie określonym przepisami o ochronie roślin uprawnych, prowadzone przy użyciu substancji kontrolowanej wymienionej w załączniku nr 5 do ustawy, niebędące zabiegami kwarantannowymi, które wykonuje się w ciągu 21 dni przed wywozem za granicę roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów w rozumieniu przepisów o ochronie roślin uprawnych dla spełnienia urzędowych wymagań kraju przeznaczenia lub wymagań określonych w przepisach o ochronie roślin uprawnych,

15) zastosowaniach krytycznych — rozumie się przez to zastosowanie substancji kontrolowanej w sytuacji konieczności ochrony zdrowia lub życia, zapewnienia bezpieczeństwa ludzi oraz do celów obronnych, w sposób określony w Protokole Montrealskim.

Art. 4. Wprowadzane ustawą ograniczenia obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi nie dotyczą obrotu towarami zawierającymi substancje kontrolo-

wane, dokonywanego przez osoby fizyczne dla zaspokojenia potrzeb własnych, niezwiązanych z działalnością gospodarczą.

Art. 5. 1. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę postanowienia wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron tych umów, ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”:

- 1) listę państw będących stronami Protokołu Montrealskiego,
- 2) listę państw będących stronami Protokołu Montrealskiego wraz z jego poprawkami,
- 3) listę państw będących stronami Protokołu Montrealskiego i Poprawek londyńskich, uznanych za rozwijające się, które mają przyznany 10-letni okres opóźnienia w realizacji zaleceń Protokołu,
- 4) współczynnik ODP obowiązujący dla poszczególnych substancji kontrolowanych,
- 5) obowiązujący harmonogram redukcji zużycia poszczególnych substancji kontrolowanych,
- 6) dozwolony w danym roku poziom zużycia poszczególnych substancji kontrolowanych.

2. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę postanowienia wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron tych umów, może ogłaszać w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”:

- 1) listę państw niebędących stronami Protokołu Montrealskiego bądź poprawek do niego, które jednak spełniają wszystkie wymagania wynikające z tych umów,
- 2) listę substancji kontrolowanych uznanych za substancje nieodzownego zużycia dozwolonych do produkcji lub przywozu z zagranicy w danym roku, wraz ze wskazaniem dozwolonej wielkości produkcji lub przywozu w danym roku.

Art. 6. Minister właściwy do spraw gospodarki, biorąc pod uwagę postanowienia wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron tych umów, ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”:

- 1) listę dozwolonych technologii niszczenia substancji kontrolowanych oraz warunki stosowania tych technologii,
- 2) wykaz prac uznawanych za prace laboratoryjne i analityczne, w których mogą być stosowane poszczególne substancje kontrolowane, oraz wymagania dotyczące wprowadzania do obrotu krajowego substancji kontrolowanych używanych do celów laboratoryjnych i analitycznych,
- 3) szczegółowy wykaz kodów taryfy celnej dla substancji kontrolowanych i zawierających je mieszanin.

Rozdział 2

Zakazy i ograniczenia dotyczące produkcji substancji kontrolowanych

Art. 7. 1. Zakazuje się produkcji substancji kontrolowanych wymienionych w załącznikach nr 1—5 do ustawy, z wyjątkiem tetrachlorku węgla.

2. Nie jest uważana za produkcję substancji kontrolowanych działalność polegająca na odzysku zużytych substancji kontrolowanych, ich recyklingu i regeneracji.

Art. 8. 1. Produkcja tetrachlorku węgla jest dopuszczalna po uzyskaniu pozwolenia.

2. Pozwolenie na produkcję tetrachlorku węgla może być wydane, jeżeli substancja ta będzie produkowana:

- 1) wyłącznie w celu eksportu do państw uznanych za rozwijające się, będących stronami Protokołu Montrealskiego i Poprawek londyńskich, które mają przyznany 10-letni okres opóźnienia w realizacji zaleceń Protokołu, z uwzględnieniem ograniczeń wielkości produkcji wynikających z tych umów,
- 2) w ramach dozwolonej ilości jako substancja nieodzownego zużycia do wykorzystania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) z przeznaczeniem do prac laboratoryjnych i analitycznych,
- 4) w celu zastosowania jako substratu do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej,
- 5) w celu zastosowania jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne,
- 6) jako substancja nieodzownego zużycia przeznaczona do wywozu za granicę do zastosowania w innym państwie będącym stroną umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, jeśli właściwe władze tego państwa wystąpią z taką prośbą.

3. Pozwolenie na produkcję tetrachlorku węgla może być udzielone także, gdy w procesie wytwarzania innych substancji chemicznych produkowany jest również tetrachlorek węgla, a producent wykaże, że posiada możliwość zniszczenia całej wyprodukowanej ilości tetrachlorku węgla przy użyciu dozwolonych technologii. W pozwoleniu określa się wówczas termin i sposób zniszczenia wyprodukowanej substancji.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska, w drodze rozporządzenia, określi:

- 1) ilości tetrachlorku węgla dozwolone do wykorzystania w celu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1,
- 2) listę technologii (procesów chemicznych), w których tetrachlorek węgla może być używany w celu określonym w ust. 2 pkt 5,
- 3) wzory dokumentów służących do ewidencjonowania produkcji tetrachlorku węgla oraz sposobu jego wykorzystania.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska może, w drodze rozporządzenia, określić:

- 1) ilości tetrachlorku węgla dozwolone do wykorzystania dla celów, o których mowa w ust. 2 pkt 3 — 5,
- 2) wymagania, jakie muszą być spełnione przy stosowaniu tetrachlorku węgla w celu, o którym mowa w ust. 2 pkt 5.

6. Wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 4 i 5, minister będzie brał pod uwagę:

- 1) wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1,
- 2) konieczność ograniczenia negatywnych skutków użytkowania tetrachlorku węgla dla warstwy ozonowej,
- 3) potrzebę zapewnienia kompletnej dokumentacji dotyczącej produkcji oraz zakresu i sposobu użytkowania tetrachlorku węgla.

Rozdział 3

Zakazy dotyczące obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi oraz towarami zawierającymi te substancje

Art. 9. Zakazuje się obrotu substancjami kontrolowanymi:

- 1) wymienionymi w załącznikach nr 1, 2 i 4 do ustawy, z państwami, które nie są stronami Protokołu Montrealskiego,
- 2) wymienionymi w załącznikach nr 2 i 4 do ustawy, z państwami, które nie są stronami Poprawek londyńskich do Protokołu Montrealskiego,
- 3) wymienionymi w załączniku nr 4 do ustawy, z państwami, które nie są stronami Poprawek kopenhaskich do Protokołu Montrealskiego,
- 4) wymienionymi w załączniku nr 5 do ustawy, z państwami, które nie są stronami Poprawek montreal-
skich do Protokołu Montrealskiego

— z zastrzeżeniem art. 11.

Art. 10. Zakazuje się przywozu z zagranicy towarów zawierających substancje kontrolowane wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z państw niebędących stronami Protokołu Montrealskiego.

Art. 11. 1. Zakaz, o którym mowa w art. 9, nie dotyczy obrotu substancjami kontrolowanymi, wymienionymi w załącznikach nr 1, 2 i 4 do ustawy, z państwami niebędącymi stronami Protokołu Montrealskiego oraz jego Poprawek, jednakże spełniającymi wszystkie wymagania wynikające z tych umów.

2. Obrót, o którym mowa w ust. 1, jest dopuszczalny po uzyskaniu pozwolenia.

Art. 12. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, szczegółową listę towarów zawierających substancje kontrolo-

wane, wraz z odpowiadającymi im kodami taryfy celnej, podlegających zakazowi przywozu z państw niebędących stronami Protokołu Montrealskiego.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister będzie brał pod uwagę:

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania stosowania towarów zawierających substancje kontrolowane.

Rozdział 4

Ograniczenia obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi

Art. 13. 1. Obrót z zagranicą substancjami kontrolowanymi, wymienionymi w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, jest dopuszczalny po uzyskaniu pozwolenia.

2. Pozwolenie na obrót tymi substancjami może być wydane, jeśli substancje te pochodzą z odzysku lub w celu ich zastosowania:

- 1) jako substratu do produkcji innych substancji odmiennych w strukturze chemicznej,
- 2) jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne,
- 3) do prac laboratoryjnych i analitycznych,
- 4) do zabiegów kwarantannowych i przedwysyłkowych,

a w innych przypadkach tylko wówczas, gdy pozwala na to obowiązujący harmonogram, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 5.

Art. 14. 1. Obrót substancjami kontrolowanymi, wymienionymi w załącznikach nr 1, 2 i 4 do ustawy, z państwami będącymi stronami Protokołu Montrealskiego oraz jego Poprawek jest dopuszczalny po uzyskaniu pozwolenia.

2. Pozwolenie może być wydane, jeśli zostały spełnione łącznie warunki dla uznania substancji kontrolowanej za substancję nieodzownego zużycia.

3. Obrót substancjami kontrolowanymi, o których mowa w ust. 1, z państwami będącymi stronami Protokołu Montrealskiego oraz jego Poprawek jest możliwy na podstawie pozwolenia także wówczas, jeżeli substancje takie pochodzą z odzysku lub będą wywożone za granicę bądź przywożone z zagranicy w celu zastosowania:

- 1) jako substratu do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej,
- 2) jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne,
- 3) do prac laboratoryjnych i analitycznych.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, listę technologii (procesów chemicznych), w których substancje wy-

mienione w ust. 1 mogą być stosowane jako czynniki ułatwiające niektóre procesy chemiczne.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska może, w drodze rozporządzenia, określić:

- 1) ilości substancji kontrolowanych wymienionych w ust. 1, dozwolonych do wykorzystania z przeznaczeniem na cele laboratoryjne i analityczne, jako substratu do produkcji nowych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej oraz w celu zastosowania jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne,
- 2) wymagania, jakie muszą być spełnione przy stosowaniu substancji kontrolowanych wymienionych w ust. 1, jako czynnika ułatwiającego niektóre procesy chemiczne.

6. Wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 4 i 5, minister będzie brał pod uwagę:

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania lub ograniczenia negatywnych skutków dla warstwy ozonowej, wynikających ze stosowania określonej technologii, w której używana jest dana substancja kontrolowana.

Art. 15. 1. Podmiot ubiegający się o wydanie pozwolenia na przywóz z zagranicy nieregenerowanych substancji kontrolowanych, pochodzących z odzysku, jest obowiązany przedstawić organowi wydającemu pozwolenie oraz organom celnym przy przekraczaniu granicy dokument wystawiony przez kontrahenta zagranicznego, potwierdzający pochodzenie substancji z odzysku, a także dokument wystawiony przez podmiot, który jest na obszarze kraju uprawniony do regeneracji substancji kontrolowanych, zawierający zgodę tego podmiotu na przyjęcie wnioskowanej ilości substancji kontrolowanych do regeneracji.

2. Podmiot ubiegający się o pozwolenie na przywóz z zagranicy regenerowanych substancji kontrolowanych pochodzących z odzysku jest obowiązany przedstawić dokument wystawiony przez kontrahenta zagranicznego, potwierdzający pochodzenie substancji z odzysku oraz zawierający nazwę i adres podmiotu, który dokonał oczyszczenia, i stopień regeneracji przywożonej z zagranicy substancji.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, kierując się koniecznością ograniczania negatywnych skutków dla warstwy ozonowej spowodowanych stosowaniem substancji kontrolowanych oraz wymaganiami wynikającymi z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, a także wiążącymi Rzeczpospolitą Polską ustaleniami Państw-Stron tych umów, określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów wymaganych przy przywozie z zagranicy substancji kontrolowanych pochodzących z odzysku.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym

Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” listę podmiotów, które są na obszarze kraju uprawnione do regeneracji substancji kontrolowanych pochodzących z odzysku.

Rozdział 5

Zakazy i ograniczenia związane z wykorzystywaniem substancji kontrolowanych

Art. 16. 1. Zakazuje się wprowadzania do obrotu krajowego oraz wykorzystywania w działalności gospodarczej substancji kontrolowanych przywiezionych z zagranicy lub wyprodukowanych w Polsce z naruszeniem przepisów ustawy.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio do towarów zawierających substancje kontrolowane.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska może, w drodze rozporządzenia, wprowadzać ograniczenia w obrocie krajowym substancjami kontrolowanymi wyprodukowanymi lub przywiezionymi z zagranicy zgodnie z przepisami ustawy oraz w ich wykorzystywaniu w działalności gospodarczej.

4. Ograniczenia wprowadzane rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 3, polegają w szczególności na:

- 1) zakazie wykorzystywania wskazanych substancji kontrolowanych w niektórych zastosowaniach, w szczególności chłodnictwie, produkcji pianek, rolnictwie, ochronie przeciwpożarowej i produkcji rozpuszczalników i aerozoli,
- 2) zakazie obrotu krajowego wskazanymi substancjami kontrolowanymi,
- 3) zakazie obrotu krajowego substancjami kontrolowanymi zawartymi we wskazanych rodzajach pojemników,
- 4) ustaleniu listy wyrobów, które nie mogą zawierać wskazanych substancji kontrolowanych.

5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, minister będzie brał pod uwagę:

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania lub ograniczenia negatywnych skutków dla warstwy ozonowej, wynikających z zastosowania danej substancji kontrolowanej.

Art. 17. 1. Zabrania się testowania urządzeń lub instalacji wykorzystujących substancje kontrolowane, a także prowadzenia szkoleń, w wyniku których może nastąpić emisja do środowiska substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy. Zakaz nie odnosi się do testowania wymaganego przepisami umów międzynarodowych, zobowiązujących do stosowania tych substancji.

2. Za bezpieczne dla środowiska postępowanie z substancjami kontrolowanymi, określonymi w za-

łączniku nr 1 grupa II do ustawy, jest odpowiedzialny właściciel albo zarządzający instalacjami lub urządzeniami wykorzystującymi te substancje.

3. Właściciele i zarządzający instalacjami i urządzeniami wykorzystującymi substancje kontrolowane określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy są obowiązani do:

- 1) stosowania przepisów określających szczegółowe zasady postępowania ze znajdującymi się w użytkowaniu substancjami kontrolowanymi, określonymi w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,
- 2) przedkładania wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska sprawozdań określających stan techniczny urządzenia lub instalacji co 6 miesięcy bądź w każdej sytuacji, gdy od ostatniego badania technicznego instalacji bądź urządzenia emisja substancji kontrolowanych określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy z instalacji lub urządzenia jest większa niż 5% ogólnej ich zawartości w instalacji lub urządzeniu,
- 3) przedkładania wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska co 6 miesięcy bądź w każdej sytuacji, gdy zmianie ulegnie miejsce lub właściciel urządzenia lub instalacji, informacji o stanie posiadanych urządzeń lub instalacji i znajdujących się w nich zasobów substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy.

4. Minister właściwy do spraw środowiska po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw wewnętrznych i po uzyskaniu opinii Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób postępowania ze znajdującymi się w użytkowaniu substancjami kontrolowanymi, określonymi w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, a także termin, od którego wprowadzenie nowych instalacji lub urządzeń wykorzystujących te substancje będzie zakazane, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Z dniem wejścia w życie zakazu, o którym mowa w ust. 4, wprowadzanie nowych urządzeń czy instalacji wykorzystujących substancje kontrolowane, określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, jest możliwe wyłącznie na podstawie pozwolenia ministra właściwego do spraw wewnętrznych, wydanego po uzyskaniu opinii Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej, po spełnieniu warunków, o których mowa w art. 14 ust. 2. Przepis art. 14 ust. 3 oraz art. 15 stosuje się odpowiednio.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska i po uzyskaniu opinii Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej, może określić, w drodze rozporządzenia, listę obszarów zagrożonych pożarem lub wybuchem, w których zastosowanie substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, należy uznać za zastosowanie krytyczne i będzie możliwe na podstawie pozwolenia.

7. Wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 4 i 6, minister będzie brał pod uwagę:

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania lub ograniczenia negatywnych skutków dla warstwy ozonowej, wynikających z użytkowania danej substancji kontrolowanej,
- 3) konieczność zapewnienia bezpieczeństwa określonych obszarów zagrożonych wybuchem lub pożarem.

Art. 18. 1. Wprowadzane do obrotu krajowego substancje kontrolowane oraz produkty i urządzenia zawierające te substancje podlegają obowiązkowi oznakowania.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska, uwzględniając wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron tych umów określi, w drodze rozporządzenia, sposób oznakowania pojemników zawierających substancje kontrolowane oraz produktów i urządzeń, w skład których takie substancje wchodzi.

Art. 19. Użytkownicy urządzeń klimatyzacyjnych, chłodniczych lub innych urządzeń wykorzystujących substancje kontrolowane są obowiązani do stosowania takich form użytkowania, które zapobiegają emisji substancji kontrolowanych do środowiska. Przepis ten stosuje się odpowiednio do procesów i technologii wykorzystujących substancje kontrolowane lub w których powstają substancje kontrolowane.

Art. 20. 1. Działalność polegającą na obsłudze technicznej i naprawie urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych lub innych urządzeń, wykorzystujących substancje kontrolowane, a także odzysku zużytych substancji kontrolowanych, ich recyklingu i regeneracji oraz przekazywaniu do ponownego stosowania mogą wykonywać tylko przedsiębiorcy dysponujący odpowiednim wyposażeniem technicznym.

2. Prowadząc działalność, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca obowiązany jest do stosowania takich form obsługi technicznej i naprawy urządzeń, a także takich form odzysku, recyklingu i regeneracji oraz przekazywania do ponownego stosowania substancji kontrolowanych, które zapobiegają emisji substancji kontrolowanych do środowiska.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące wyposażenia technicznego, o którym mowa w ust. 1, oraz minimalne kwalifikacje, jakie muszą spełniać przedsiębiorcy prowadzący działalność, o której mowa w ust. 2 i art. 21.

Art. 21. Przepisy art. 20 ust. 2 stosuje się odpowiednio do prowadzenia działalności polegającej na:

- 1) niszczeniu substancji kontrolowanych lub produktów je zawierających,

- 2) unieszkodliwianiu odpadów zawierających substancje kontrolowane, z wyjątkiem zużytych opakowań,
- 3) wytwarzaniu produktów przy użyciu substancji kontrolowanych.

Art. 22. 1. Zakazuje się składowania urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych lub gaśniczych zawierających substancje kontrolowane i mających charakter odpadów, a także wszelkich urządzeń mających charakter odpadów, zawierających substancje kontrolowane jako rozpuszczalniki, oraz odpadów zawierających substancje kontrolowane, wytworzonych w procesie demontażu wymienionych urządzeń. Prowadzący składowisko odpadów ma obowiązek odmówić przyjęcia na składowisko tego rodzaju odpadów.

2. Wytwarzający odpady zawierające substancje kontrolowane, a także ich odbiorcy mają, w trakcie postępowania z takimi odpadami, obowiązek dołożenia należytej staranności, celem zapobieżenia emisji substancji kontrolowanych do środowiska.

3. Wytwarzający odpady mają obowiązek odzyskać substancje kontrolowane zawarte w:

- 1) mających charakter odpadów urządzeniach chłodniczych, klimatyzacyjnych i gaśniczych,
- 2) mających charakter odpadów wszelkich urządzeniach zawierających substancje kontrolowane jako rozpuszczalniki,
- 3) odpadach wytworzonych w procesie demontażu urządzeń wymienionych w pkt 1 i 2,

celem poddania ich recyklingowi i regeneracji oraz powtórnemu użyciu lub unieszkodliwieniu w sposób zgodny z przepisami ustawy.

4. Sposób postępowania z odpadami zawierającymi substancje kontrolowane określają przepisy o odpadach, z zastrzeżeniem przepisów ust. 1—3 oraz art. 21 pkt 2.

Art. 23. 1. Obowiązek odzysku substancji kontrolowanych, określony w art. 22 ust. 3, stosuje się odpowiednio w czasie eksploatacji urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych, gaśniczych, a także urządzeń zawierających rozpuszczalniki, w przypadku konieczności ich naprawy.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze rozporządzenia, objąć obowiązkami określonymi w ust. 1 oraz w art. 22 ust. 3 także inne urządzenia bądź produkty zawierające substancje kontrolowane, a także określić sposób postępowania z odzyskanymi substancjami kontrolowanymi.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 2, minister będzie brał pod uwagę:

- 1) wymagania wynikające z umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1, oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron tych umów międzynarodowych,
- 2) konieczność wyeliminowania lub ograniczenia negatywnych skutków dla warstwy ozonowej, wynikających z użytkowania danej substancji kontrolowanej.

Rozdział 6

Wydawanie pozwoleń

Art. 24. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki na wniosek zainteresowanego podmiotu, w drodze decyzji, wydaje albo odmawia wydania pozwolenia na produkcję lub obrót z zagranicą substancją kontrolowaną lub mieszaniną zawierającą substancję kontrolowaną.

2. Pozwolenie wydawane jest na czas określony, nie dłuższy niż 1 rok.

3. Podmiot ubiegający się o wydanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany wykazać we wniosku o jego wydanie spełnienie wymagań, o których mowa w ustawie.

4. W przypadku gdy zakresem wniosku są objęte okoliczności, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 2 lub art. 14 ust. 1 i 2, zainteresowany podmiot powinien nie później niż 13 miesięcy przed dniem 1 stycznia roku, którego miałoby dotyczyć pozwolenie, wystąpić do ministra właściwego do spraw środowiska z informacją o potrzebie produkcji lub przywozu z zagranicy substancji kontrolowanej lub mieszaniny zawierającej substancję kontrolowaną. Minister właściwy do spraw środowiska powiadamia nie później niż do dnia 31 stycznia roku, którego pozwolenie ma dotyczyć, ministra właściwego do spraw gospodarki oraz zainteresowany podmiot o przyznaniu Rzeczypospolitej Polskiej, przez strony Protokołu Montrealskiego, zgody na przywóz substancji lub mieszaniny, objętej wnioskiem, albo o odmowie wydania takiej zgody.

5. Złożenie wniosku o wydanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, powinno być poprzedzone uzyskaniem przez zainteresowany podmiot opinii wyspecjalizowanej jednostki, upoważnionej przez ministra właściwego do spraw gospodarki, w zakresie możliwości produkcji substancji kontrolowanej lub dokonania obrotu z zagranicą substancją kontrolowaną lub mieszaniną zawierającą substancję kontrolowaną, która ma być objęta wnioskiem, stosownie do przepisów art. 8, art. 11, art. 12, art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 2—5 i art. 15.

6. O udzieleniu upoważnienia wyspecjalizowanej jednostce minister właściwy do spraw gospodarki ogłosi w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

7. Opinię, o której mowa w ust. 5, zainteresowany podmiot jest obowiązany dołączyć do wniosku o wydanie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 25. 1. Szczegółowe warunki i tryb wydawania pozwoleń oraz wzory wniosków, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 5, określi minister właściwy do spraw gospodarki w drodze rozporządzenia.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister będzie brał pod uwagę:

1) uzyskanie informacji o wnioskodawcy dotyczącej formy prawnej jego działania wraz z adresem sie-

dziby, rodzaju i zakresu wykonywanej działalności, numeru wpisu do rejestru przedsiębiorców, o substancjach kontrolowanych lub zawierających je mieszaninach, warunkach ich produkcji, magazynowania lub niszczenia oraz krajach pochodzenia lub przeznaczenia, a także o wykorzystaniu wcześniej udzielonych pozwoleń,

2) wiążące Rzeczpospolitą Polską ustalenia Państw-Stron umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1,

3) potrzebę zapewnienia kompletnej dokumentacji zakresu i sposobu użytkowania substancji kontrolowanych.

Art. 26. W pozwoleniu, o którym mowa w art. 24, określa się dozwoloną do produkcji, przywozu z zagranicy lub wywozu za granicę ilość substancji kontrolowanej lub mieszaniny zawierającej taką substancję oraz dozwolony zakres użytkowania takiej substancji lub mieszaniny. Nie narusza to przepisów określających zasady ochrony powietrza przed zanieczyszczeniem, postępowania z substancjami chemicznymi stwarzającymi zagrożenie dla zdrowia lub życia oraz transportu materiałów niebezpiecznych.

Art. 27. 1. Zużycie substancji kontrolowanych, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, nie może przekroczyć ogólnego dozwolonego poziomu zużycia tych substancji, wynikającego dla Rzeczypospolitej Polskiej z harmonogramów redukcji określonych ustaleniami Państw-Stron umów międzynarodowych, o których mowa w art. 1.

2. Do poziomu zużycia substancji kontrolowanych, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, nie wlicza się ilości wyprodukowanych lub przywiezionych z zagranicy substancji:

1) pochodzących z odzysku,

2) podlegających całkowitemu zniszczeniu przy użyciu dozwolonych technologii,

3) przeznaczonych jako substrat do produkcji innych substancji, odmiennych w strukturze chemicznej,

4) przeznaczonych do stosowania jako czynnik ułatwiający niektóre procesy chemiczne,

5) przeznaczonych do prac laboratoryjnych i analitycznych.

3. Do poziomu zużycia substancji kontrolowanej określonej w załączniku nr 5 do ustawy nie wlicza się również ilości przeznaczonych do zabiegów kwarantannowych i przedwysyłkowych.

Art. 28. 1. Podmiot zamierzający ubiegać się w danym roku kalendarzowym o pozwolenie na przywóz z zagranicy, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, substancji kontrolowanych lub zawierających je mieszanin może, najpóźniej na trzy miesiące przed dniem 1 stycznia danego roku, wystąpić do ministra właściwego do spraw gospodarki o przyrzeczenie wydania takiego pozwolenia, zwanego dalej „promesą pozwolenia”.

2. We wniosku o wydanie promesy pozwolenia należy określić przewidywany sposób wykorzystania substancji kontrolowanej oraz wnioskowaną na dany rok kalendarzowy ilość substancji kontrolowanej, wyrażoną w tonach ODP przeliczonych dla danej grupy substancji, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy.

3. Promesę pozwolenia wydaje się, w drodze decyzji, na okres danego roku kalendarzowego.

4. W promesie pozwolenia określa się dla danego podmiotu całkowitą dozwoleńską do przywozu z zagranicy, w danym roku, ilość substancji kontrolowanych, określonych w załącznikach nr 3 i 5 do ustawy, wyrażoną w tonach ODP przeliczonych dla określonej grupy czystych substancji.

5. W okresie ważności promesy pozwolenia nie można odmówić wydania pozwolenia na przywóz z zagranicy substancji kontrolowanej w granicach określonych w promesie pozwolenia, chyba że uległ zmianie stan faktyczny lub prawny istotny dla wydania pozwolenia.

6. Jeżeli zachodzi konieczność ograniczenia zużycia określonej substancji kontrolowanej w stosunku do dotychczasowego jego poziomu, ograniczenia dozwoleńskie do przywozu z zagranicy w ramach promesy pozwolenia ilości substancji kontrolowanej powinny być dokonane proporcjonalnie w stosunku do wszystkich podmiotów ubiegających się o wydanie promesy pozwolenia, biorąc pod uwagę dotychczasowy ich udział w rynku oraz zakres niezbędnych do wprowadzenia ograniczeń.

7. Po rozpoczęciu roku kalendarzowego wydanie pozwolenia na przywóz z zagranicy substancji kontrolowanej bądź mieszaniny zawierającej tę substancję, w tym roku, na rzecz podmiotu nieposiadającego promesy pozwolenia, jest możliwe pod warunkiem, że:

- 1) w ramach ilości substancji kontrolowanej dozwoleńskie do przywozu z zagranicy, wynikającej z ogłoszonego dozwoleńskie poziomu jej zużycia, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 6, istnieje ilość nieobjęta wcześniej wydanymi promesami pozwoleń lub
- 2) zmniejszono ilość substancji kontrolowanej dozwoleńskie do przywozu z zagranicy w promesie pozwolenia, wydanej na rzecz innego podmiotu, za jego pisemną zgodą, dołączoną do wniosku, odpowiednio równocześnie zmieniając tę promesę.

Art. 29. 1. Jeżeli podmiot nie przestrzega warunków określonych w pozwoleniu, minister właściwy do spraw gospodarki wzywa go do usunięcia naruszeń, wyznaczając równocześnie termin ich usunięcia.

2. W przypadku bezskutecznego upływu terminu na usunięcie naruszeń, minister właściwy do spraw gospodarki wydaje decyzję o cofnięciu pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, bez odszkodowania.

3. Cofnięcie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, powoduje wstrzymanie działalności objętej tym pozwoleniem.

Rozdział 7

Kontrola przestrzegania przepisów ustawy

Art. 30. 1. Kontrolę przestrzegania przepisów ustawy sprawują organy Inspekcji Ochrony Środowiska oraz, w zakresie swojej właściwości, organy celne.

2. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska informują ministra właściwego do spraw gospodarki i ministra właściwego do spraw środowiska o stwierdzonych przypadkach naruszania przez dany podmiot przepisów ustawy lub warunków określonych w posiadanym przez ten podmiot pozwoleniu.

3. Organy celne niezwłocznie informują organy Inspekcji Ochrony Środowiska, właściwe ze względu na siedzibę danego podmiotu, o stwierdzonych przypadkach naruszania przez ten podmiot przepisów ustawy lub warunków określonych w posiadanym przez ten podmiot pozwoleniu.

Art. 31. 1. Producent, importer lub eksporter substancji kontrolowanych są obowiązani do bieżącego prowadzenia ewidencji wyprodukowanych, przywiezionych z zagranicy lub wywiezionych za granicę substancji kontrolowanych.

2. Ewidencja powinna być prowadzona w sposób umożliwiający kontrolę rodzaju, ilości i sposobu wykorzystania albo wprowadzenia do obrotu krajowego lub zagranicznego wyprodukowanych, przywiezionych z zagranicy lub wywiezionych za granicę substancji kontrolowanych.

Art. 32. 1. Ewidencję, o której mowa w art. 31 ust. 1, są obowiązane także prowadzić podmioty:

- 1) wykorzystujące substancje kontrolowane w związku z prowadzoną działalnością, w tym zajmujące się odzyskiem, recyklingiem lub regeneracją substancji kontrolowanych,
- 2) prowadzące działalność polegającą na niszczeniu substancji kontrolowanych lub produktów je zawierających.

2. Ewidencja powinna być prowadzona w sposób umożliwiający kontrolę rodzaju, ilości i sposobu wykorzystania lub zniszczenia substancji kontrolowanych.

3. Wytwarzający odpady i odbiorca odpadów, w skład których wchodzi substancje kontrolowane, są obowiązani uwzględniać w ewidencji prowadzonej zgodnie z zasadami określonymi w przepisach o odpadach wymagania wynikające z art. 31 ustawy.

Art. 33. 1. Podmioty prowadzące ewidencję są obowiązane przekazywać dane dotyczące substancji kontrolowanych ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału oraz zbiorczo za ubiegły rok do 1 lutego roku następnego.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy ewidencji substancji kontrolowanych, uwzględ-

niając przepisy art. 31 ust. 2 i art. 32 ust. 2, kierując się koniecznością zapewnienia kompleksowej informacji o użytkowanych substancjach kontrolowanych oraz sposobie i zakresie ich użytkowania.

Art. 34. 1. Za prowadzenie produkcji lub dokonanie obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi wbrew zakazom wynikającym z ustawy, a także bez wymaganego pozwolenia albo z naruszeniem jego warunków, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza producentowi lub importerowi, w drodze decyzji, karę pieniężną.

2. Karę pieniężną wymierza się, w zależności od ilości wyprodukowanych lub przywożonych substancji, za każdy kilogram substancji wyprodukowanej lub przywiezionej z zagranicy z naruszeniem zakazów wynikających z ustawy.

3. Stawka kary za jeden kilogram substancji wynosi trzykrotność stawki opłaty za emisję do powietrza jednego kilograma chlorowcopochodnej węglowodoru (CFC-12), ustalonej na podstawie przepisów o ochronie środowiska.

4. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

5. W razie nieterminowego uiszczenia kary pieniężnej pobierane są odsetki za zwłokę w wysokości odsetek pobieranych za nieterminowe regulowanie zobowiązań podatkowych.

6. Wymierzone a nieuiszczone w przewidzianym terminie kary pieniężne podlegają wraz z odsetkami przymusowemu ściągnięciu w trybie przewidzianym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dla należności pieniężnych.

7. Wymierzone a niepobrane kary pieniężne nie są objęte postępowaniem układowym.

8. Wpływy z tytułu kar pieniężnych stanowią dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

9. Kary pieniężne producent lub importer wnosi na rachunek redystrybucyjny prowadzony przez zarząd województwa, na terenie którego ma siedzibę wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierzający karę.

10. Zarząd województwa przed przekazaniem wpływów z kar na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej pomniejsza je o 20%, a kwotę uzyskaną z tytułu pomniejszenia przekazuje Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska z przeznaczeniem na usprawnienie funkcjonowania Inspekcji Ochrony Środowiska i na premie dla jej pracowników, o których mowa w odrębnych przepisach.

Art. 35. Obowiązek uiszczenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 34, ulega przedawnieniu z upływem 5 lat od końca roku, w którym upłynął termin uiszczenia kary.

Rozdział 8

Przepisy karne

Art. 36. 1. Kto nie przestrzega zakazu produkcji bądź zakazów dotyczących obrotu z zagranicą substancjami kontrolowanymi lub towarami zawierającymi takie substancje, a także wprowadza do obrotu krajowego substancje lub towary pozyskane z naruszeniem tych zakazów,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. W wypadkach mniejszej wagi sprawca podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

Art. 37. 1. Kto bez wymaganego pozwolenia albo wbrew jego warunkom prowadzi produkcję lub dokonuje obrotu substancjami kontrolowanymi z zagranicą, a także wykorzystuje, w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, substancje kontrolowane pozyskane z naruszeniem zakazów określonych niniejszą ustawą,

podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

2. Tej samej karze podlega ten, kto:

- 1) narusza zakaz obrotu krajowego substancjami kontrolowanymi albo wykorzystuje je do zakazanych zastosowań,
- 2) narusza zakaz testowania urządzeń lub instalacji zawierających substancje kontrolowane, określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, albo korzysta z takich urządzeń bądź instalacji mimo wprowadzonego zakazu, czego skutkiem jest emisja do środowiska substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,
- 3) dopuszcza do emisji do środowiska substancji kontrolowanych wskutek niedopełnienia obowiązków określonych w art. 19, art. 20 ust. 2 oraz art. 22 ust. 2,
- 4) nie dopełnia określonego w art. 22 ust. 3 oraz w art. 23 ust. 1 obowiązku odzysku substancji kontrolowanych.

Art. 38. 1. Kto, będąc obowiązany do prowadzenia ewidencji substancji kontrolowanych lub przekazywania wymaganych danych albo informacji, nie wykonuje tego obowiązku, wykonuje go nierzetelnie lub nie przestrzega obowiązujących terminów przekazywania informacji zawartych w ewidencji,

podlega karze grzywny.

2. Kto narusza obowiązek umieszczenia na pojemniku bądź innym wyrobie wymaganych informacji lub oznakowań,

podlega karze grzywny.

3. Kto:

- 1) narusza zakaz prowadzenia szkoleń, w trakcie których mogą być emitowane do powietrza substancje kontrolowane określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,

- 2) narusza przepisy dotyczące obowiązków związanych z postępowaniem z substancjami kontrolowanymi określonymi w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,
 - 3) nie przestrzega przepisów dotyczących zasad postępowania z substancjami kontrolowanymi określonymi w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,
 - 4) nie przestrzega przepisów dotyczących zakazu wprowadzania nowych instalacji wykorzystujących substancje kontrolowane określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy
- podlega karze grzywny.

4. Kto narusza zakaz testowania urządzeń lub instalacji zawierających substancje kontrolowane, określone w załączniku nr 1 grupa II do ustawy, albo korzysta z takich urządzeń bądź instalacji mimo wprowadzonego zakazu, nie powodując jednak emisji do środowiska substancji kontrolowanych, określonych w załączniku nr 1 grupa II do ustawy,

podlega karze grzywny.

5. Orzekanie w sprawach, o których mowa w niniejszym artykule, następuje na zasadach i w trybie określonych w przepisach Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 9

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 39. 1. Pozwolenia wydane na podstawie dotychczasowych przepisów obowiązują do dnia upływu okresu, na jaki zostały wydane.

2. Postępowania w sprawach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy, toczą się według przepisów dotychczasowych.

Art. 40. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2002 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

Załączniki do ustawy z dnia 2 marca 2001 r. (poz. 537)

Załącznik nr 1

WYKAZ SUBSTANCJI ZUBOŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ USTALONYCH W ANEKSIE A DO PROTOKOŁU MONTREALSKIEGO

Grupa I

1. Trichlorofluorometan	R-11	(CFC-11)
2. Dichlorodifluorometan	R-12	(CFC-12)
3. Trichlorotrifluoroetan	R-113	(CFC-113)
4. Dichlorotetrafluoroetan	R-114	(CFC-114)
5. Chloropentafluoroetan	R-115	(CFC-115)

Grupa II

1. Bromochlorodifluorometan	halon-1211
2. Bromotrifluorometan	halon-1301
3. Dibromotetrafluoroetan	halon-2402

Załącznik nr 2

WYKAZ SUBSTANCJI ZUBOŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ USTALONYCH W ANEKSIE B DO PROTOKOŁU MONTREALSKIEGO

Grupa I

1. Chlorotrifluorometan	R-13	(CFC-13)
2. Pentachlorofluoroetan	R-111	(CFC-111)
3. Tetrachlorodifluoroetan	R-112	(CFC-112)
4. Heptachlorofluoropropan	R-211	(CFC-211)
5. Heksachlorodifluoropropan	R-212	(CFC-212)
6. Pentachlorotrifluoropropan	R-213	(CFC-213)
7. Tetrachlorotetrafluoropropan	R-214	(CFC-214)
8. Trichloropentafluoropropan	R-215	(CFC-215)

9. Dichloroheksafluoropropan	R-216	(CFC-216)
10. Chloroheptafluoropropan	R-217	(CFC-217)

Grupa II

Tetrachlorek węgla

Grupa III

1,1,1-trichloroetan

Załącznik nr 3

WYKAZ SUBSTANCJI ZUBOŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ USTALONYCH W ANEKSIE C, GRUPA I DO PROTOKOŁU MONTREALSKIEGO

Grupa I

1. Dichlorofluorometan	R-21	(HCFC-21)	3. Chlorofluorometan	R-31	(HCFC-31)
2. Chlorodifluorometan	R-22	(HCFC-22)	4. Tetrachlorofluoroetan	R-121	(HCFC-121)
			5. Trichlorodifluoroetan	R-122	(HCFC-122)

6. Dichlorotrifluoroetan	R-123	(HCFC-123)	23. 3,3-dichloro-1,1,1,2,2-pentafluoropropan	R-225ca	(HCFC-225ca)
7. 2,2-dichloro-1,1,1-trifluoroetan	R-123	(HCFC-123)	24. 1,3-dichloro-1,1,2,2,3-pentafluoropropan	R-225cb	(HCFC-225cb)
8. Chlorotetrafluoroetan	R-124	(HCFC-124)	25. Chlorohexafluoropropan	R-226	(HCFC-226)
9. 2-chloro-1,1,1,2-tetrafluoroetan	R-124	(HCFC-124)	26. Pentachlorofluoropropan	R-231	(HCFC-231)
10. Trichlorofluoroetan	R-131	(HCFC-131)	27. Tetrachlorodifluoropropan	R-232	(HCFC-232)
11. Dichlorodifluoroetan	R-132	(HCFC-132)	28. Trichlorotrifluoropropan	R-233	(HCFC-233)
12. Chlorotrifluoroetan	R-133	(HCFC-133)	29. Dichlorotetrafluoropropan	R-234	(HCFC-234)
13. Dichlorofluoroetan	R-141	(HCFC-141)	30. Chloropentafluoropropan	R-235	(HCFC-235)
14. 1,1-dichloro-1-fluoroetan	R-141b	(HCFC-141b)	31. Tetrachlorofluoropropan	R-241	(HCFC-241)
15. Chlorodifluoroetan	R-142	(HCFC-142)	32. Trichlorodifluoropropan	R-242	(HCFC-242)
16. 1-chloro-1,1-difluoroetan	R-142	(HCFC-142b)	33. Dichlorotrifluoropropan	R-243	(HCFC-243)
17. Chlorofluoroetan	R-151	(HCFC-151)	34. Chlorotetrafluoropropan	R-244	(HCFC-244)
18. Heksachlorofluoropropan	R-221	(HCFC-221)	35. Trichlorofluoropropan	R-251	(HCFC-251)
19. Pentachlorodifluoropropan	R-222	(HCFC-222)	36. Dichlorodifluoropropan	R-252	(HCFC-252)
20. Tetrachlorotrifluoropropan	R-223	(HCFC-223)	37. Chlorotrifluoropropan	R-253	(HCFC-253)
21. Trichlorotetrafluoropropan	R-224	(HCFC-224)	38. Dichlorofluoropropan	R-261	(HCFC-261)
22. Dichloropentafluoropropan	R-225	(HCFC-225)	39. Chlorodifluoropropan	R-262	(HCFC-262)
			40. Chlorofluoropropan	R-271	(HCFC-271)

Załącznik nr 4

WYKAZ SUBSTANCJI ZUBOŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ USTALONYCH W ANEKSIE C, GRUPA II
DO PROTOKOŁU MONTREALSKIEGO

Grupa II

1. Dibromofluorometan		17. Tribromotetrafluoropropan
2. Bromodifluorometan	(HBFC-22B1)	18. Dibromopentafluoropropan
3. Bromofluorometan		19. Bromohexafluoropropan
4. Tetrabromofluoroetan		20. Pentabromofluoropropan
5. Tribromodifluoroetan		21. Tetrabromodifluoropropan
6. Dibromotrifluoroetan		22. Tribromotrifluoropropan
7. Bromotetrafluoroetan		23. Dibromotetrafluoropropan
8. Tribromofluoroetan		24. Bromopentafluoropropan
9. Dibromodifluoroetan		25. Tetrabromofluoropropan
10. Bromotrifluoroetan		26. Tribromodifluoropropan
11. Dibromofluoroetan		27. Dibromotrifluoropropan
12. Bromodifluoroetan		28. Bromotetrafluoropropan
13. Bromofluoroetan		29. Tribromofluoropropan
14. Heksabromofluoropropan		30. Dibromodifluoropropan
15. Pentabromodifluoropropan		31. Bromotrifluoropropan
16. Tetrabromotrifluoropropan		32. Dibromofluoropropan
		33. Bromodifluoropropan
		34. Bromofluoropropan

Załącznik nr 5

WYKAZ SUBSTANCJI ZUBOŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ USTALONYCH W ANEKSIE E
DO PROTOKOŁU MONTREALSKIEGO

Bromometan (bromek metylu)